

Aşk-ı Lâl

SEBAHATTİN CEYLANER

Hayat

Aşkı hiç yaşamayan söyle insan olur mu?
Şükür diyen her dilde Hakka isyan olur mu?
Kalem aşkla konuşsa dilde nisyan olur mu?
Lâl olup geçmeliyiz o mukaddes kapıdan
Almalı muhabbeti o mübarek yapıdan

Demlensin ki yürekler şiir gibi mısradan
Okusun hep bülbüller her seherde duada
Kavlimiz bir yazılsın tek olalım ukbada
Uzattım ellerimi kördüğüm olsun diye
Neden mahzun olayım işte budur hediye

Hayat acı öğüten kocaman bir değirmen
Aşk ile yücelirsek hemen biter merdiven
Yar tutmalı elinden yalnızlığı bilmeden
Artık sonsuza kadar bırakmadan sevmeli
Tüm dünya gerçek aşk işte budur demeli
Allah'a giden yollar her maşuğun emeli

“Aşkla Dokun Hayata”

Şairin “Her ne var ise âlemde, aşk imiş.” dediği gibi ...

Kitap sayfalarından taşıyıp da hayatın en güzel anlarına yayılan sevgiyi, saygıyı ve aşkı paylaşıyoruz ...

Anne, baba, çocuk, kardeş, arkadaş, dost, eş, sevgili ...

Yeryüzünde paylaşıldıkça çoğalan en büyük güzelliştir sevmek ve sizler de paylaşın ki çoğalsın, insanlığa ait bu güzel emek ...

Biz, sizlere aşkı anlatıyoruz. Siz de sevdiklerinize aşkı anlatın ve aşkla dokunun hayata!

*Önce aşk yaratıldı,
sonra her şey aşkla yaratıldı...*

Nasıl anlatılır aşk?
Nasıl dökülür kâğıda?
Olmazların dünyasına girildiğinde,
Nasıl inanılır imkânsızlığa?
Aşkın adı imkânsız olunca mı
Düştü Mecnun dillere?
Ateş olunca mı başladı pervane ateşinde dönmeye?
Nasıl anlatılır aşk?
Korku mu, cesaret mi hüznün mü, sevinç mi?
Gecenin karanlığında zihinde kalan son resim mi?
Resim kadar güzel mi?
Her şeyi bırakıp gidebilmek mi?
Yoksa;
gitmeye güç varken de kalabilmek mi?
Nasıl anlatılır aşk?
Nasıl anlaşılır?
Nasıl tanınır?
Nasıl tanışılır?

Yüzde açan gül mü?
Dudağa düşen tebessüm mü?
Yüreği yakan ateş mi?
Hafızaya yerleşen hayal mi?
Ruhta yeşeren ümit mi?
Nasıl anlatılır aşk?
Zamana sığar mı?
“Nasıl”ı olur mu?
Aşka düşene sorsan,
Cevabı olur mu?

**“Ey can! Sevda bir gün gelirse sana,
çalmadan girer kapımı.
Bir elinde mutluluk bir elinde acıyla...”**

“Süzülen gözyaşlarını sildi. Başını dik tutması gerektiğini biliyordu. Bunca zaman, boşuna döktüğü gözyaşlarına acımalydı. Zaman geçiyordu. Her gün, koskoca dünya bile güneşini tazeliyor, her güne birçok yolcusunu uğurlamış, yerine yepyeni nefesler alarak başlıyordu. Değişim, hayatın diğer ismiydi.

Bütün bu fikirler zihnine birer ok gibi saplanırken o, yerinde sayamazdı. Yeni kararlar vermeliydi. Yelkenlerine başka rüzgârlar dokunmalıydı. Başka insanlar tanımalıydı.

Belki başka acılar tatmalıydı.

Önünde uzanan denize doğru baktı. Martıların pervasızca süzölmelerini izledi.

'İstanbul!' diye haykırdı içinden. 'Beni üzme artık. Aşığın maşukuna çektiirdiği bunca eziyet reva mıdır?' diyerek ah etti canından çok sevdiği diyara.

Dalıp gitti uzaklara. Bir gün daha uzaklaşıyordu İstanbul'dan. Yeni nefesleri taşıyan kayıklar yanaşıyordu dünyanın limanına.

Ve limanda bavullarıyla bekleyen yolcular karşılıyordu onları..."

Bilal, yazdığı satırları birkaç kez okuduktan sonra bilgisayarını kapatıp çantasına koydu ve önünde duran çayından bir yudum aldı. Sultanahmet Meydanı kendini akşamın serinliğine teslim ediyordu. Birazdan Ayasofya ve Sultanahmet'ten yükselen ezan sesleri tüm kulakları doldurur, iki nazenin sevgili gibi her gün birbirine söyledikleri şiiri bir kez daha işlerdi yüreklere. Arkasına yaslanıp elmalı nargilesini çekti ciğerlerine. Nargilenin fokurtusu ona çok derin bir haz veriyordu. Çevresini saran elma kokulu bulutların ardından Sultanahmet meydanına bakarken gözü İbrahim Paşa Sarayı'na takıldı.

Hayalinde İbrahim Paşa ile Hatice Sultan'ın düğünü canlandı. Atmeydanı'na kurulan çadırların etrafında eğlenen insanlar... 1524 yılının Mayıs ayında İstanbul'un taptaze bir aşkı daha sinesine bastırmasını kutluyorlardı. Akşamın yaklaşmasıyla birlikte yanan alevler, Atmeydanı'nda ateş böcekleri gibi sağa sola koşuşturuyorlardı.

Meydanın tam ortasında kurulan büyük çadırda ise Kanuni Sultan Süleyman, tahtına serilmiş canından çok sevdiği arkadaşı ile canından bir parça olan kardeşi Hatice'nin tek ruh oluşunu kutluyordu.

Tarihin kokusu nargile kokusuna karışmıştı. Aklına güzel birkaç cümle daha düştü. Bilgisayarını açıp yazmak istedi

ama çantasına doğru uzandığı sırada acele etmemesi gerektiğini düşündü. Aklına gelen cümlelerin, içinde demlenmesini beklemeliydi. Yazdığı kitap, cümlelerin kervansarayı olmamalı, her cümle kitabının kapısından girmemeliydi.

Yazar olmak için çırpınışlarının sonucu çok güzel olmalıydı. Tekrar doğrulup arkasına yaslandı. Bugünlük bu kadar yazı yeterliydi. Şimdi biraz dinlenmeli ve akşamını en güzel şekilde geçirmeliydi. Bulunduğu kafenin kapısı gelen misafirlerin sayesinde bir türlü kapanmak bilmiyor, dışarıdaki keskin soğuğu kafede oturan herkesin masasına misafir ediyordu.

Tam da bu sırada nargilesinin ateşi imdadına yetişiyordu. İçini ısıtan bir dost gibi yanında oturuyor, hayatın tüm keşmekeşine inat keyifle fokurtusunu etrafındakilere dinletiyordu. Maşasıyla, nargilenin lülesindeki külleri savururken göz ucuyla kapıya bakıyordu. Savrulan küllerin ardından derin bir nefes daha aldı nargilesinden. Yanından geçen garsona seslenip adaçayı istediği sırada “Adaçayı iki olsun.” diye ekledi Selçuk. Çabucak çıkardığı montunu sandalyenin sırtına giydirip oturdu.

“Nasılsın kardeşim?”

“Sen hangi ara geldin? Göremedim. Gözümü kapıdan ayırmamıştım üstelik.” dedi Bilal. Şaşırmişti.

“Boş ver beni şimdi. Geldim işte. Okulda işler biraz uzadı. Bir öğrencimin velisiyle biraz lafladık. Sonra sallana sallana geldim. Yürüdüm biraz. Çemberlitaş’tan buraya kadar. İnsanları izledim. Herkeste bir telaş... Koşturuyorlardı her tarafa. Ben de onlara inat salındım. Sen de bu inadım yüzünden biraz bekle din kardeşim.” dedi gülümseyerek.

“Ben seni beklerim de dikkat et. Sevim’i bu kadar bekle-tirsen nikâha bir ay kala boşar seni.”

“Aman ağabeycim! Ne olur şimdi anma onun adını. Deli etti bugün beni. Hala sinirimi atamadım üstümden.”

“Niye? Kötü bir şey mi oldu? Ne yaptın yine kıza? Ne dedin?”

“Ben hiçbir şey demedim. Tutturmuş, illa nikâh 29 Şubatta olacakmış. Tahmin edeceğin gibi o gün tüm saatler dolu. Nikâh salonundaki görevli ‘Maalesef hanımefendi o gün hiç boş yer yok.’ dedikçe bizimkisi adamı duymamış gibi bir daha soruyor: ‘Acaba bir şeyler yapamaz mısınız?’ diye. Hem adamı hem de beni delirtti bugün!”

“Ne yapacaksınız peki şimdi? Sevim razı oldu mu başka güne? Gerçi benim tanıdığım Sevim’in razı olacağını hiç sanmıyorum ama ...”

“Bak! Nasıl da biliyorsun bizimkini! Rız olur mu hiç? Yıkıtı ortalığı nikâh salonunda. Başka bir salona bakacağız. İnşallah orada yer buluruz. Yoksa birbirimizi boğazlayacağız.”

“Neden 29 Şubat? Yıllardır tanıyorum sizi. O günün sizin için özel bir anlamı olduğunu bilmiyordum.”

“Evliliğimiz yaşlanmasın istiyormuş Sevim hanım!”

“Kırma kızı Selçuk. Bırak! Bir heves etmiş madem, kursağında kalmasın.”

“Yahu bir şey dediğim yok zaten. Ama biliyorsun işte... Sevim... Dikeni bol bir gül...”

Bilal, sevgilisinden dert yanan arkadaşını gülümseyerek izliyordu. Oturduğundan beri sevgilisinden dert yanmasına rağmen gözlerindeki sevgi kıvılcımları hiç sönmemişti.

Kendi içini yokladı telaşla. Gönül sahrasındaki kumlar o kadar sıcaktı ki dolaşamadı. Duygularının bu sahrada

yürümekten sıkıldığını, bir vaha aradığını fark etti. Bu kurak toprakta gül yetişir miydi?

Garsonun getirdiği korları lülesindeki küllerle değiştirdi. Bu düşünceler zihnini terk etmedikçe içini ısıtacak kadar güçlü bir kor olmayacaktı.

“Sen ne yaptın Bilal? Nasıl geçti bugün?”

“Pek bir şey yaptığım söylenemez. Sabah uyanıp sahafalara gittim. Dükkânı açtım. Bir saat sonra babam geldi. Onunla lafladık biraz. Daha sonra Halit amca ile tavla oynadık, baklavasına ...”

“Ne zaman yiyoruz baklavayı?”

“Ne yemesi? Çok kötü yenildim. İnsan bir el bile alamaz mı?”

“Yani?”

“Yanisi şu; yarın akşamüstü çık gel. İki kilo baklava alacağım Halit amcaya. Beraber hakkını veririz baklavanın.”

“Gelmez miyim? Oradan da Çorlulu’ya gideriz. Sevim’i de alırım. Birlikte nargile keyfi yaparız. Olur mu?”

“Tamam.” dedi Bilal. İki haftadır Çorlulu Ali Paşa Medresesi’ne gitmemişti. Yağmurun başlamasıyla, kafenin camlarını yalayan rüzgâr etkisini azaltmış, yerini Sultanahmet Meydanı’nın karo taşlarını ince ince işleyen yağmur tanelerine bırakmıştı.

İstanbul’un tarihi vitrini bu kez tenhaliğin sessizliği ile süslüyordu kendisini.

Bir yudum sevgi aradı gönüllerde aşk.
 Bir katre merhamet aradı.
 Yok oldu benliği ama aldırmadı.
 Mecnun oldu Leyla'yı aradı.
 Kimse sormadı ona neden geldiğini.
 Bu yüzden hiç kimseye haber vermedi giderken.
 Bir lahza tebessüm aradı suretlerde.
 Bir avuç sevinç aradı.
 Bulamadı kimsenin yüreğinde aradığını.
 O da gönüllere girip istediğini başkalarına arattı.

**“Ey sevgili! Ne çok isterdim seni sevebilecek kadar
 büyük bir yüreğe sahip olmayı.
 Ne çare ki seni sevmeye yetmiyor yüreğim...”**

Yağmur, soğuğun etkisini arttırmış, etrafta dolaşan insanların adımlarını daha hızlı atmasına neden olmuştu. Montunun kapüşonunu başına geçiren Lâl, üşüyen ellerini ceplerine sokup aheste aheste yürümeye devam ediyordu. Birçok insan için işkence niteliğine sahip olan yağmur, soğuk havayla birlikte bile olsa Lâl için büyüleyici etkisini kaybetmemişti. Beyazıt'ı Çemberlitaş'a bağlayan yolda bu akşam sessizlik hâkimdi. Beş dakika arayla geçen tramvay yolun sessizliğini bozmaya çalışsa da Lâl bu haykırışa kulak asmiyordu.

O, İstanbul'u soğuk elbisesiyle seviyordu. Kış mevsiminde İstanbul, oyuncağını alıp bir köşeye çekilen küçük bir kız çocuğu gibiydi. Onu seyretmeye doyamıyordu insan. Boşalan sokaklarda, caddelerde yürürken, İstanbul'un ve tarihin sesi duyulabiliyordu.

Yürürken arada bir başını kaldırıp gökyüzüne bakıyordu. Küçükken babaanesi ona, yağmur yağdığında her bir yağmur tanesini gökyüzünden yeryüzüne indirmekle görevli bir melek olduğunu söylemişti. O günden beri her yağmur yağdığında başını gökyüzüne kaldırır, yağmur taneleri yüzüne çarparken, üstüne doğru yağın melekleri hayal ederdi.

Bembeyaz kanatları, güzel yüzleri ve nurdan tebessümleri ile melekleri hayal etmek Lâl'i bu dünyadan alıp masallar âlemine götürürdü.

Önünde yürüyen bir çift çarptı gözüne. Birbirine sarılmış, salınarak yürüyorlardı. Loş sokak lambalarının ışığı altında tablo kadar güzel göründüklerine yemin edebilirdi Lâl.

Yağmur taneleri etrafı aydınlatan lambaların önünden geçerken kendilerini göstermek istercesine şiddetini artırıyordu sanki. Acaba, ışığın önünden geçerken yağmur tanelerini bu denli heybetli gösteren şey, onları taşıyan melekler miydi?

Önünde salınan çiftte baktı bir daha. Öylesine sıkıca sarılmışlardı ki bedenleri bir yana, sanki ruhları iç içe geçmiş gibiydi. Birkaç saat önce okuduğu bir söz geldi aklına. Ve sessizce mırıldandı başını gökyüzüne kaldırarak. Bir yandan kendisine doğru kanat çarpan melekleri selamlar gibiydi.

"Yüreğim bir kum saati. Tane tane dökülüyor varlığım yokluğuma..."

Aşk, iki varlığın birbirine karışıp yokluğu oluşturması olabilir miydi? Yeri ve zamanı allak bullak eden bu duygunun, onu arayan her yüreğe ömründe bir kere uğradığını okumuştur bir kitapta. Bunun doğru olup olmadığı sorusu düşerdi çoğu zaman zihnine. Peki, onu aramak nasıl olurdu ki? Nasıl olduğunu, neye benzediğini bilmediği bir şeyi arasa bile, bulduğunu anlayabilir miydi? Tüm bu soruları peşine takmış hep birlikte Beyazıt 1 Çemberlitaş'a bağlıyorlardı.

Çoğu zaman arkadaşlarıyla buluşup yemek yerlerdi. Ancak birkaç haftadır hiçbir arkadaşıyla görüşemiyordu ya da görüşmek istemiyordu. Bunun ayrımını henüz kendisi de yapabilmiş değildi. Birkaç haftadır üzerindeki durgunluğu atamamıştı. Sürekli bir yalnız kalma ve kafasını dinleme hali hüküm sürüyordu üzerinde.

Yalnız kalmak istediğinde ise Çemberlitaş'ta bulunan Rahmi abinin büfesine gider, sosisli sandviç ile turşu suyu alırdı. Büfenin önündeki taburelerden birine oturur, etrafı izleyerek sandviçini yerdi. En sevdiği şey ise turşu suyunu içmeden önce, küçük salatalık turşularını yemektir. Tabii o, afiyetle yemeğini yerken en küçük turşuları özenle seçerek keyfini arttıran Rahmi abinin hem müşterilerle ilgilenip hem de ona şakayla karışık takılmaları için vazgeçilmez yanıydı.

Bu akşam büfenin önü boş sayılırdı. Bir iki kişiden başka, büfenin önünde oturan kimse yoktu. Taburelerden birine oturup sırtını büfenin duvarına yasladıktan sonra büfe tezgâhında duran Rahmi abiye seslendi.

“Bu akşam misafirlerin seni terk etmiş Rahmi abi!”

“Sen geldin ya kızım. Başka misafir mi ararım?” diyerek gülüyordu Rahmi abi, Lâl'in sandviçini hazırlarken.

Dört yaşında tanışmıştı bu büfeyle. Babasının çok yakın dostuydu Rahmi abi. Babası her hafta sonu Lâl'i buraya getirir sandviç ve limonata ısmarlardı. O zamanlarda Lâl turşu suyu içmek ister ama bir türlü babasından izin koparamazdı. Rahmi abi de "Turşu suyu içemiyorsun madem al bakalım senin kadar küçük salatalıkları ye." diyerek babasından gizli Lâl'e turşu verirdi. O zamanlardan beri bu büfenin önünde oturup yemek yerken Çemberlitaş'ı izlemek vazgeçilmez keyiflerden biriydi.

Önünde duran bardağın içindeki turşuları birer birer alıp yemeye başladı. Daha sonra ayaklarını bir tabureye uzatıp arkasına iyice yaslandı ve keyifle sandviçini yedi. Büfenin tentesi altında, yağın yağmurun süslediği Çemberlitaş'ı izlemek ne büyük zevkti.

Bir süre burada oturduktan sonra Rahmi abiyle vedalaşıp kapüşonunu başına geçirerek Sultanahmet meydanına doğru yürümeye başladı. Yağmur etkisini yitirmeden devam ediyordu. Meydana yaklaştıkça daha net duyulan ney sesine kulak kesildi. Önce bu sesin bir müzik mağazasından geldiğini düşündü ancak Firuzağa Camii'ne yaklaştıkça sesin canlı olduğunu fark etti. Caminin bulunduğu tarafa yaklaştığında bir ihtiyarın caminin yanındaki küçük yeşillik alanda çimlerin üzerinde ney üflediğini gördü. Çok şaşırılmıştı. Merak edip o tarafa yöneldi ihtiyar kimseye aldırış etmeden ney üflemeye devam ediyordu. Etrafta Lâl'den başkası da yoktu. Yüz metre kadar uzakta, Ayasofya Camii'nin yanında küçük bir turist grubu vardı ancak onlar da bu durumu fark etmemiş olmalıydılar. Yoksa gelip bu anın fotoğrafını çekmemeleri imkânsızdı.

Yağmura aldırış etmeden ihtiyarın yanına oturdu Lâl. İhtiyar o yokmuş gibi ney üflemeye devam etti bir süre daha.

Sonra dikkatlice kutusuna yerleştirdi neyi. Lâl şaşkınlıkla ihtiyarı izliyor yaptıklarına anlam vermeye çalışıyordu.

“Amca, burada yağmurun altında ne yapıyorsun?” diye sormak istediye de sormadı. Bir süre daha izledi ihtiyarı. Yaklaşık on dakikadır yanında oturuyordu ancak, ihtiyar Lâl’in yüzüne bakmamıştı bile. O yokmuş gibi davranıyordu.

Bir ara hayal gördüğünü sandı. Gözlerini kapatıp tekrar açtığında ve gördüğü manzarada değişiklik yoktu. Hayal görmüyordu, gerçektir.

İhtiyar bir iki dakika ellerini yukarı doğru kaldırıp dua etti. Yerinden doğrulup ayaklanmaya çalıştığı sırada Lâl’in ağzından istemsizce “Amca!” sesi çıktı. İhtiyarın gitmesine izin veremezdi. Burada, bu saatte yağmurun altında neden ney üflediğini öğrenmek zorundaydı.

“Buyur yavrum.” dedi ihtiyar.

“Çok güzel ney üflüyorsun.” Bu durumda söylediği söz saçma gelse de ağzından çıkıvermişti.

“Sağ ol yavrum.” dedi ihtiyar. Konuşmak istemediği her halinden belliydi. Tekrar ayaklanmak için doğruldu. Üstündeki hırka ara sıra hırçınlaşan rüzgâra karşı koyamayacak kadar inceydi.

İhtiyar, Ayasofya Camii’nin bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladığında Lâl de arkasından giderek onu takip etmeye başladı. “Belki dikkatini çekerek neden ney üflediğini öğrenirim.” diye düşünüyordu. Neredeyse iki dakikadır takibi sürdürmesine rağmen ihtiyar, Lâl’i umursamadan adımlarını hızlandırarak yürümeye devam ediyordu.

“Bir saniye durup beni dinler misiniz?”

İhtiyara seslenmesine rağmen ihtiyar hiç oralı olmadan yürümeye devam etti. Sinirlenmişti Lâl. Ayrıca merak duyguları inatla birleşip zirve yapmıştı. Bir an tereddüt etse de hızlıca koşarak ihtiyarın önüne fırladı. Bunu yaparken korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. Öyle ya! Akşamın bu saatinde etrafta kimseler yokken yağmurun altında ney üfleyen gizemli birinin peşine takılmıştı. Üstelik bir de önüne fırlayıp yolunu kesmişti ve şimdi önünde duruyordu öylece. İhtiyarla göz göze geldiler. İkisi de durmuş hiçbir şey söylemeden birbirlerine bakıyorlardı. Lâl, kapüşonunu kızgınca arkaya doğru attı ve ellerini beline dayayıp ihtiyarı azarlarcasına konuştu.

“Neden aldırış etmiyorsun? On dakikadır peşindeyim. Sana sesleniyorum. Arkana dönüp bakmıyorsun bile. Bu yağmurun altında, bir caminin bahçesinde tek başına oturmuş bu saatte ney üflüyorsun. Gerçek misin yoksa hayal mi görüyorum, söyler misin?”

İhtiyar sakince Lâl’in sözlerini bitirmesini bekledi. Elinde tuttuğu ney kutusunun ucu ile sol tarafı işaret edip gülümseyerek, “Çay sever misin?” dedi. Şaşkındı Lâl. Ne demek istediğini algılayamadı öncesinde. Şaşkınca ihtiyara bakakaldı bir an. “Ne çayı?” diyordu kendi kendine. Üstelik ne alakaydı şimdi, çay da nerden çıkmıştı?

İhtiyarın işaret ettiği tarafa doğru baktığında otellerin arasında kalan küçük bir dar sokağın ucunda bir kapı gördü. Dikkatlice baktı bir daha. Burayı biliyordu. Daha önce birkaç kez önünden geçmişti ancak hiç girmemişti. Caferağa Medresesi’ydi burası. İhtiyarın yüzüne baktı bir kez daha. Neden yaptığını bilmiyordu. Veya bir daha böyle bir cesaret yüreğine gelir miydi? Bundan da emin değildi. Ancak, buraya kadar gelmişti ve bu noktadan sonra geri dönmeyecekti. Kararlıydı.